

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 110/2014-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka prerokoval prijatú sťažnosť M. K., M. K., A. K., Ľ. K., I. K. a A. N., zastúpených obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Blendovský, JUDr. Strapáč, PhD., s. r. o., Potočná 2835/1A, Čadca, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Miroslav Stopka, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 544/99 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. K., M. K., A. K., Ľ. K., I. K. a A. N. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 544/99 porušené bolo.

2. Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 544/99 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

3. M. K., M. K., A. K., Ľ. K., I. K. a A. N. priznáva finančné zadost'učinenie každému v sume po 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré je Okresný súd Čadca povinný zaplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Čadca je povinný uhradiť M. K., M. K., A. K., Ľ. K., I. K. a A. N. trovy právneho zastúpenia v sume 984,10 € (slovom deväťstoosemdesiatštyri eur a desať centov) na účet obchodnej spoločnosti Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Blendovský, JUDr. Strapáč, PhD., s. r. o., Potočná 2835/1A, Čadca, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2014 doručená sťažnosť M. K. (ďalej len „sťažovateľka v 1. rade“), M. K. (ďalej len „sťažovateľka v 2. rade“), A. K. (ďalej len „sťažovateľka v 3. rade“), Ľ. K. (ďalej len „sťažovateľka vo 4. rade“), I. K. (ďalej len „sťažovateľ v 5. rade“) a A. N. (ďalej len „sťažovateľka v 6. rade, spolu ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 544/99.

Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 6 C 544/99 zistil tento priebeh namietaného konania:

Dňa 2. septembra 1997 sťažovateľka v 1. rade ako navrhovateľka v 1. rade a I. K. ako navrhovateľ v 2. rade podali okresnému súdu návrh na začatie konania, ktorým sa domáhali proti odporcom v 1. rade až 40. rade určenia svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

Okresný súd v roku 1997 uznesením vyzval navrhovateľov na predloženie príslušných pozemnoknižných vložiek a v roku 1998 z dôvodu ich nepredloženia uznesením konanie zastavil. Uznesenie bolo v odvolacom konaní zrušené uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“).

V období od začatia konania do prvého rozsudku okresného súdu z 8. februára 2006 bolo vo veci nariadených sedem pojednávaní (9. júna 1999, 14. apríla 2004, 12. októbra 2004, 10. novembra 2004, 29. novembra 2005, 10. januára 2006, ktoré bolo odročené bez prerokovania veci, a 8. februára 2006, na ktorom bol vyhlásený prvý rozsudok okresného súdu), bola vykonaná jedna miestna ohliadka (11. novembra 1999) a nariadené znalecké dokazovanie na identifikáciu nehnuteľností (znalecký posudok bol znalcom doručený 22. októbra 2001) v spojení s vyžiadaním doplňujúceho vyjadrenia znalca výzvou z 1. decembra 2004 (vyjadrenie znalca bolo doručené 15. augusta 2005).

Okresný súd v priebehu konania do svojho prvého rozsudku vo veci z 8. februára 2006 (ako aj v ďalšom priebehu konania) zisťoval úmrtia odporcov, z príslušných matričných úradov žiadal ich úmrtné listy, resp. pripájal k súdnemu spisu dedičské rozhodnutia po zomrelých odporcoch.

Sťažovateľka v 1. rade niekoľkokrát rozšírila svoj návrh o ďalších odporcov v nadväznosti na úmrtia účastníkov v priebehu konania (podaním doručeným 13. októbra 2003 bol rozšírený návrh o odporcov v 41. rade až 51. rade, podaním doručeným na pojednávaní konanom 14. apríla 2004 bol rozšírený návrh o sťažovateľov v 2. rade až 6. rade ako odporcov v 52. rade až 56. rade, podaním doručeným súdu 20. apríla 2004 bol rozšírený návrh o odporcov v 57. rade až 63. rade a podaním doručeným súdu 19. októbra 2004 bol rozšírený návrh o odporcov v 64. rade až 68. rade).

Okresný súd prvým rozsudkom z 8. februára 2006 zamietol návrh v časti týkajúcej sa určenia vlastníctva k nehnuteľnosti (parcele č...) a v ostatnej časti návrhu vyhovel a určil, že ostatné nehnuteľnosti patria do vlastníctva sťažovateľky v 1. rade v polovici a do dedičstva

po zomrelom navrhovateľovi v 2. rade v polovici, zároveň sťažovateľku zaviazal na náhradu trov konania odporcovi v 34. rade.

Proti rozsudku okresného súdu z 8. februára 2006 podali odvolanie sťažovateľka v 1. rade a odporca v 34. rade. Spis bol okresným súdom predložený na odvolacie konania krajskému súdu prvýkrát 17. apríla 2007, druhýkrát 2. júla 2007 a tretíkrát 20. decembra 2012 a dvakrát bol krajským súdom spis vrátený bez rozhodnutia vo veci (prvýkrát pre účely odstránenia väd v doručovaní a pre nespôsobilosť dvoch odporcov byť účastníkmi konania a druhýkrát pre účely vykonania prvotných procesných úkonov vo vzťahu k odvolateľom).

Krajský súd uznesením č. k. 6 Co 382/2007-391 zo 17. septembra 2008 zrušil rozsudok okresného súdu z 8. februára 2006 a vec bola okresnému súdu vrátená na ďalšie konanie. Krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu z dôvodu, že v čase rozhodovania okresného súdu už navrhovateľ v 2. rade nemohol byť účastníkom konania, keďže 14. októbra 2001 zomrel. Okresný súd uvedené žiadnym spôsobom nezohľadnil a konal a rozhodol vychádzajúc z jeho účasti v konaní.

V ďalšom priebehu konania na výzvy okresného súdu právny zástupca sťažovateľky v 1. rade podaním doručeným 11. decembra 2008 oznámil, že dedičmi po navrhovateľovi v 2. rade sú odporcovia v 46. rade až 50. rade (sťažovatelia v 2. rade až 6. rade, o ktorých sťažovateľka v 1. rade rozšírila svoj návrh podaním doručeným 14. apríla 2004 a v podaní ich označila ako odporcov v 52. rade až 56. rade, pozn.), ktorí súhlasia, aby do konania vstúpili ako navrhovatelia. Ďalším podaním doručeným okresnému súdu 28. septembra 2009 sťažovateľka v 1. rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu oznámila, že právnymi nástupcami navrhovateľa v 2. rade sú sťažovatelia v 2. rade až 6. rade, a pripojila ich súhlas so vstupom do konania na strane navrhovateľov.

Okresný súd následne nariadil vo veci ešte tri pojednávania (29. októbra 2009, 3. decembra 2009 a 28. januára 2010, na ktorom vyhlásil druhý rozsudok vo veci).

Okresný súd druhým rozsudkom z 28. januára 2010 rozhodol totožne ako svojím prvým rozsudkom z 8. februára 2006, okrem výroku o trovách konania (trovy konania nepriznal žiadnemu z účastníkov).

Proti rozsudku okresného súdu z 28. januára 2010 podal odvolanie odporca v 34. rade, okrem výroku o čiastočnom zamietnutí návrhu. Spis bol okresným súdom predložený na odvolacie konania krajskému súdu prvýkrát 7. júla 2010, krajským súdom bol vrátený bez rozhodnutia vo veci z dôvodu väd v doručovaní rozsudku a chýb v záhlaví rozsudku okresného súdu (ktoré boli následne okresným súdom odstránené novým doručovaním a opravným uznesením) a druhýkrát bol krajskému súdu doručený 15. júna 2011.

Krajský súd uznesením sp. zn. 6 Co 213/2011 z 31. júla 2012 zrušil rozsudok okresného súdu z 28. januára 2010 v odvolaní napadnutom vyhovujúcim výroku a výroku o trovách konania a vec bola okresnému súdu vrátená na ďalšie konanie. Krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu najmä z dôvodu zásadných pochybení okresného súdu pri vykonávaní dôkazov, zisťovaní skutkového stavu veci, odôvodnení rozsudku, ustálení a odôvodnení aktívnej legitímácie navrhovateľov a ustálení a odôvodnení pasívnej legitímácie odporcov, k dôvodu nesprávneho postupu pri zabezpečovaní podkladov pre znalecké dokazovanie, nedôslednosti pri ustanovovaní opatrovníka, neprehľadnej spisovej evidencie a v závere svojho uznesenia krajský súd konštatoval komplexne chybný postup okresného súdu.

Spis bol okresnému súdu vrátený 11. septembra 2012, od toho času okrem vyjadrenia navrhovateľov a žiadosti odporcu v 34. rade o informáciu o stave konania neboli vykonané ďalšie úkony okresným súdom.

Sťažovatelia poukazujú na doterajšiu dĺžku konania (ktoré trvá už viac ako 16 rokov a dosiaľ nie je právoplatne skončené, pozn.) a činnosť okresného súdu, ktorú hodnotia ako neefektívnu, navrhli, aby ústavný súd o ich sťažnosti takto rozhodol:

„Základné právo M. K., M. K., A. K., L. K., I. K. a A. N. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní... sp. zn. 6C/544/99, porušené bolo.

Okresnému súdu Čadca prikazuje, aby v konaní... sp. zn. 6C/544/99, konal bez zbytočných prietáhov.

M. K., M. K., A. K., L. K., I. K. a A. N. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške po 7.000,- EUR... každému, ktoré je Okresný súd Čadca povinný vyplatiť... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

M. K., M. K., A. K., L. K., I. K. a A. N. priznáva trovy právneho zastúpenia vo výške 984,10 EUR...“

Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 110/2014-21 z 19. marca 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť sťažovateľov.

Okresný súd vo vyjadrení sp. zn. Spr 747/14 z 25. marca 2014 konštatoval, že vo veci vznikli prietahy v konaní a pripojil vyjadrenie zákonnej sudkyne, v ktorom podrobne opisuje priebeh namietaného konania.

Okresný súd vo vyjadrení sp. zn. Spr 747/14 z 25. marca 2014 a právny zástupca sťažovateľov vo vyjadrení z 2. júna 2014 ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, preto ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, keďže od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa sťažnosťou domáhali vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľov.

1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmet posudzovaného konania (určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam) sa po právnej stránke nejaví ako zložitý, a teda neodôvodňuje dĺžku posudzovaného konania. Pokiaľ ide o skutkovú stránku posudzovaného konania, je možné pripustiť istú zložitosť vyplývajúcu z potreby nariadenia znaleckého dokazovania a k celkovej dĺžke konania nutne prispel aj počet odporcov (40 odporcov označených v návrhu na začatie konania), následné úmrtia odporcov a potreba zistenia ich právnych nástupcov v konaní.

2. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktorými by sťažovatelia prispeli ku vzniku priet'ahov.

3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Dňa 2. septembra 1997 sťažovateľka v 1. rade ako navrhovateľka v 1. rade a I. K. ako navrhovateľ v 2. rade podali okresnému súdu návrh na začatie konania, ktorým sa domáhali proti odporcom v 1. rade až 40. rade určenia svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

V priebehu súdneho konania došlo k úmrtiu niekoľkých odporcov, a tým aj k potrebe ustálenia okruhu ich právnych nástupcov. V priebehu konania došlo 14. októbra 2001 aj k úmrtiu navrhovateľa v 2. rade, ktorého právnymi nástupcami sú sťažovatelia v 2. až 6. rade. Ich právne nástupníctvo však bolo zo strany okresného súdu ustálené zmätočne (keď s nimi okresný súd konal ako s účastníkmi na strane odporcov), k čomu čiastočne prispela aj nečinnosť sťažovateľky v 1. rade a jej zmätočné podania v tomto smere, resp. pasívny postoj samotných sťažovateľov v 2. až 6. rade k ich procesnému postaveniu v konaní.

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom z 8. februára 2006, ktorý bol zrušený uznesením krajského súdu zo 17. septembra 2009, a rozsudkom z 28. januára 2010, ktorý bol zrušený v odvolaní napadnutej časti uznesením krajského súdu z 31. júla 2012. Po zrušení druhého rozsudku okresného súdu bol spis vrátený okresnému súdu 11. septembra 2012, pričom od tohto času vo veci neboli zo strany okresného súdu vykonané žiadne úkony smerujúce k prerokovaniu a rozhodnutiu veci.

Ústavný súd konštatuje, že namietané konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 6 C 544/99, ktoré sa začalo 2. septembra 1997, trvá viac ako 16 rokov a dosiaľ nie je právoplatne skončené. Vzhľadom na celkovú dĺžku posudzovaného konania, opakované zrušenie rozsudkov okresného súdu v odvolacom konaní a dôvody, pre ktoré boli rozsudky okresného súdu zrušené, ako aj vzhľadom na úplnú nečinnosť okresného súdu od septembra 2012, posudzované konanie ako celok charakterizuje neefektívny postup okresného súdu.

Ústavný súd preto uzatvára, že postupom okresného súdu v posudzovanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím,

opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

Ústavný súd v zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadostučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia žiadali o priznanie primeraného finančného zadostučinenia každému z nich v sume 7 000 € z dôvodov uvedených v sťažnosti poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu.

Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadostučinenia.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Ústavný súd považoval priznanie sumy 3 000 € každému zo sťažovateľov za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal na celkovú dobu posudzovaného súdneho konania a jeho priebeh a na mieru zavinenia okresného súdu na vzniknutých pried'ahoch v posudzovanom konaní.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovatelia boli vo veci úspešní, a preto bolo potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania okresným súdom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2013, ktorá bola 804 €. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), pričom výšku základnej sadzby tarifnej odmeny bolo potrebné v súlade s § 13 ods. 2 vyhlášky znížiť u všetkých šiestich sťažovateľov o 50 %, lebo ide o spoločné úkony pri zastupovaní „dvoch alebo viacerých osôb“. Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2014 (2 x 67 €) spolu s režijným paušálom (2 x 8,04 €) predstavuje u jedného sťažovateľa sumu 150,08 € a trovy právneho zastúpenia šiestich sťažovateľov predstavujú sumu 900,48 €.

Keďže právny zástupca sťažovateľov je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky

a podľa § 27 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy konania zvýšené o DPH predstavujú sumu 1 080,58 €.

Keďže sťažovatelia si uplatnili náhradu trov právneho zastúpenia sumu nižšiu, aká vyplýva z citovaných zákonných ustanovení, ústavný súd ich nároku vyhovel v celom rozsahu a priznal im uplatňovanú sumu 984,10 €.

Trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2014